

Declaración de la LCR ante el 1º de Mayo

Si en algún momento alguien pensó que el 1º de Mayo era un día de "fiesta" para los trabajadores, las condiciones en las que se da esta fecha en 1981 le desmienten claramente, a la vez que afirman la necesidad de imprimirle un fuerte carácter reivindicativo.

Este año los problemas "históricos" del movimiento obrero adquieren una realidad cruda y concreta. En primer lugar el paro se sitúa ya como una situación dramática para miles y miles de trabajadores y trabajadoras y, lo que es peor, sin ninguna esperanza de solución a corto plazo. En Catalunya hace unos días han sido despedidos más de 4.000 trabajadores contratados con fondos de empleo comunitario (FEC) sin que tengan derecho siquiera a un mínimo periodo de subsidio de desempleo. Si no tener un puesto de trabajo es la situación más grave para cualquier trabajador, no es menos cierto que también los trabajadores en activo, los que aún conservan sus puestos de trabajo, se ven sometidos a una constante degradación de sus mismas condiciones de trabajo. En general la negociación colectiva de este año está suponiendo una nueva pérdida del poder adquisitivo de los salarios, pérdida que no es nueva sino que comienza con la limitación salarial de los Pactos de la Moncloa en el 77 y prosigue con los recortes salariales del AMI en el 80. ¡4 años de continua pérdida del poder adquisitivo de nuestros salarios! ¡4 años de aumentos brutales de los precios!

Sería un grave error que los trabajadores separásemos nuestras graves dificultades laborales, de la situación política del país; al fin y al cabo es en función de la política que se aplica desde el gobierno que nuestra situación es tan mala. Es en función de que tengamos y utilicemos las libertades para organizarnos, para manifestarnos, para ejercer nuestro derecho a la huelga; es en función de que sepamos mantener y ampliar nuestras libertades que estaremos en mejores condiciones para luchar contra el gobierno y la patronal. Por eso adquiere una especial importancia este 1º de Mayo el intento de golpe de estado del 23 de Febrero, el intento de Milans del Bosch, de Tejero, de Armada y de tantos otros aún hoy ocultos, que pretendieron acabar una vez más con las libertades, para volver a aplastar una vez más, como en 1939, a los trabajadores. Hemos de exigir responsabilidades, hemos de exigir que se hagan públicas todas las implicaciones y complicidades, que cesen las maniobras del gobierno que intentan hechar tierra al asunto, que los partidos de izquierda en el parlamento, que el PSOE y el PCE cesen ya en su tacto con el Rey el gobierno y exijan castigos ejemplares a los culpables:

La amenaza de golpe de estado está sirviendo al gobierno para incrementar sus ataques contra los derechos nacionales de los pueblos del estado español. Primero fue Andalucía, hoy es contra Euskadi y Catalunya contra los que Martín Villa, Calvo Sotelo y la UCD intentan recortar los derechos nacionales como pueblo. Los trabajadores somos los más interesados en defender que cada pueblo pueda expresarse en su propia lengua, que cada pueblo pueda autogobernarse, que cada nacionalidad pueda decidir sobre su propio destino. No podemos tolerar que en Euskadi, con la excusa de la lucha contra ETA, la policía siga torturando y deteniendo impunemente a trabajadores vascos, que el ejército esté presente en los pueblos, carreteras y montes de Euskadi para amedrentar al pueblo en sus reivindicaciones. No podemos consentir que en Catalunya desde algunos sectores que no tienen nada que ver con los trabajadores, se intente dividir a los trabajadores inmigrantes de los catalanes. ¿A quién le interesa que nuestros hijos no se integren en Catalunya?, desde luego ni a la clase trabajadora ni a nuestros hijos.

Cuando hablamos de nuestros problemas y nuestras reivindicaciones en el 1º de Mayo no podemos olvidar a otros pueblos, a otros trabajadores y trabajadoras que luchan por objetivos muy próximos a los nuestros y, en algunos países, en condiciones mucho peores. En El Salvador cada día son asesinados trabajadores por los militares, la extrema derecha y la democracia cristiana que gobierna el país; un país pequeño que cada día se queda más despoblado por los muertos y la emigración de miles de habitantes que huyen del terror del gobierno de Napoleón Duarte.

También en Polonia, en unas condiciones totalmente distintas, los trabajadores luchan contra la corrupción en un estado obrero y por ampliar las libertades. Una lucha que puede ser ejemplo de lo que debe ser una sociedad socialista controlada por la clase obrera y con plenas libertades. Una lucha que intenta ser manipulada por el imperialismo de los USA y el Vaticano, una lucha cuyo sentido final depende de que si los apoyos que recibe son de oscuras fuerzas antiobreras o de los trabajadores de todo el mundo.

Para que nuestras reivindicaciones sean realidad, para que nuestra lucha no sea un gesto estéril, es necesario hoy más que nunca que cuando los trabajadores y trabajadoras estamos en muy difíciles condiciones, hagamos de la unidad un objetivo y un instrumento. Unidad para luchar no para claudicar en pactos antiobreros con la burguesía. Unidad con las fuerzas obreras, parlamentarias o no, pero que tengan la voluntad de mejorar la situación de la clase trabajadora. Unidad de los trabajadores de todos los pueblos del estado español, unidad de la clase obrera con el pueblo en defensa de nuestras reivindicaciones y de la libertad.

La unidad necesaria este 1º de Mayo está en peligro en Catalunya. La CONC (CC.OO.) ha hecho un llamamiento para este 1º de Mayo que pone especial énfasis en la lucha contra el terrorismo y en la defensa de la constitución. Esta posición es un peligro en un momento en que el gobierno, la patronal quieren imponer condiciones mucho más duras a los trabajadores con la excusa del terrorismo (leyes de excepción). Esta posición puede provocar fuertes divisiones entre los trabajadores en un momento en que es más necesaria que nunca la unidad. La dirección de la UGT catalana que no fue capaz de llegar a acuerdos con la CONC en la convocatoria de Huelga General para parar el golpe del 23-F, vuelva con ocasión del 1º de Mayo a hacer gala de ambigüedades al no haber llegado a estas alturas a ningún acuerdo unitario de convocatoria de acción. Estas actitudes de los dos grandes sindicatos catalanes contrasta con el positivo acuerdo que, por una vez, han alcanzado las confederaciones de CC.OO. y UGT a nivel de estado, y que a pesar de algunos errores, representará la posibilidad de incrementar la importancia de las movilizaciones.

Ante esta situación en Catalunya la Lliga Comunista Revolucionaria llama a todos los trabajadores a participar masivamente en las manifestaciones que se convoquen de forma unitaria y a formar en ellas cortejos de los trabajadores y trabajadoras que quieran hacer de este 1º de Mayo una jornada de lucha por:

- **Contra el paro**, por la prórroga de los 4.000 contratos del FEC, no a la amenaza de despido de los 1.600 de Hispano Olivetti.
- **Contra el golpismo**, depuración del ejército, castigo a los culpables.
- **Por la libertad**, contra las leyes de excepción.
- Solidaridad con el pueblo vasco. Fuera el ejército de Euskadi.
- Solidaridad con El Salvador y Polonia.

Comité Ejecutivo Nacional de Catalunya de la
Lliga Comunista Revolucionaria
(IV Internacional)

23 de abril de 1981.

Declaració de la LCR davant el 1er. de Maig

Si alguna vegada algú ha pensat que el 1er. de Maig era un dia de "festa" per als treballadors, les condicions en què es dona aquesta data el 1981 ho desmenteixen clarament, al mateix temps que afirmen la necessitat d'imprimir-li un fort caràcter reivindicatiu.

Aquest any els problemes "històrics" del moviment obrer adquireixen una realitat crua i concreta. Primerament, l'atur es situa ja com una situació dramàtica per a milers i milers de treballadors i treballadores i, encara pitjor, sense cap esperança de solució a curt plaç. A Catalunya fa pocs dies han sigut acomiadats més de 4.000 treballadors contractats amb fons de col·locació comunitària (FEC) sense tenir dret ni tant sols a un mínim període de subsidi d'atur. Si no tenir un lloc de treball és la situació més greu per a qualsevol treballador, no és menys cert que també els treballadors en actiu, els que encara conserven el seu lloc de treball, es troben sotmesos a una constant degradació de les pròpies condicions de treball. En general, la negociació col·lectiva d'aquest any està suposant una nova pèrdua del poder adquisitiu dels salaris, pèrdua que no és nova sinó que comença amb la limitació salarial dels Pactos de la Moncloa l'any 77 i prossegueix amb els retalls salarials de l'AMI l'any 80. 4 anys de continuada pèrdua del poder adquisitiu dels nostres salaris! 4 anys d'augment brutals dels preus!

Seria un greu error que els treballadors separéssim les nostres greus dificultats laborals, de la situació política del país; al cap i a la fi és en funció de la política que s'aplica des del Govern que la nostra situació és tan dolenta. És en funció de que tinguem i utilitzem les llibertats per a organitzar-nos, per a exercir el nostre dret a la vaga; és en funció de que sapiguem mantenir i ampliar les nostres llibertats, que estarem en millors condicions per lluitar contra el govern i la patronal. Per això adquireix una especial importància aquest 1er. de Maig l'intent de cop d'estat del 23 de Febrer, l'intent de Milans del Bosch, de Tejero, d'Armada i de tants d'altres encara avui amagats, que van voler acabar una vegada més amb les llibertats, per a tornar a aixafar una vegada més, com el 1939, els treballadors. Hem d'exigir responsabilitats, hem d'exigir que es facin públiques totes les implicacions i complicitats, que s'acabin les maniobres del govern que intenten enterrar l'afer, que els partits d'esquerra al Parlament, el PSOE i el PCE acabin ja el seu pacte amb el Rei i el govern i exigeixin càstigs exemplars als culpables.

L'amenaça de cop d'estat està servint al govern per incrementar els seus atacs contra els drets nacionals dels pobles de l'estat espanyol. Primer va ser Andalusia, avui és contra Euskadi i Catalunya contra qui Martín Villa, Calvo Sotelo i la UCD intenten retallar els drets nacionals com a poble. Els treballadors som els més interessats en defensar que cada poble pugui expressar-se en la seva pròpia llengua, que cada poble pugui autogovernar-se, que cada nacionalitat pugui decidir sobre el seu propi destí. No podem tolerar que a Euskadi, amb l'excusa de la lluita contra ETA, la policia segueixi torturant i detenint impunement a treballadors bascos, que l'exèrcit estigui present als pobles, carreteres i muntanyes d'Euskadi per a intimidar al poble en les seves reivindicacions. No podem consentir que a Catalunya des d'alguns sectors que res tenen a veure amb els treballadors, s'intenti dividir als treballadors immigrants dels catalans. A qui li interessa que els nostres fills no s'integrin a Catalunya?, evidentment, ni a la classe treballadora ni als nostres fills.

Quan parlem dels nostres problemes i les nostres reivindicacions al 1er. de Maig no podem oblidar als altres pobles, a d'altres treballadors i treballadores que lluiten per objectius molt propers als nostres i, a alguns països, en condicions molt pitjors. A El Salvador cada dia són assassinats treballadors pels militars, l'extrema dreta i la democràcia cristiana que governa el país; un país petit que cada dia es despobra més pels morts i l'emigració de mils d'habitants que fugen del terror del govern de Napoleón Duarte.

També a Polònia, en unes condicions totalment diferents, els treballadors lluiten contra la corrupció en un estat obrer i per ampliar les llibertats. Una lluita que pot ser exemple del que ha de ser una societat socialista controlada per la classe obrera i amb plenes llibertats. Una lluita que intenta ser manipulada per l'imperialisme d'USA i el Vaticà, una lluita quin destí final depèn de si els recolzaments que rep són d'obscures forces antiobreres o dels treballadors de tot el món.

Per a que les nostres reivindicacions siguin una realitat, per a que la nostra lluita no sigui un gest estèril, cal, avui més que mai, que quan els treballadors i treballadores estem en difícils situacions, fem de la unitat un objectiu i un instrument. Unitat per a lluitar, no per a claudicar en pactes antiobreres amb la burgesia. Unitat amb les forces obreres, parlamentàries o no, però que tinguin la voluntat de millorar la situació de la classe treballadora. Unitat de tots els treballadors de tots els pobles de l'estat espanyol, unitat de la classe obrera amb el poble en defensa de les nostres reivindicacions i de la llibertat.

La unitat necessària aquest 1er. de Maig és en perill a Catalunya. La CONC (CC.OO.) ha fet una crida per aquest 1er. de Maig que posa especial èmfasi en la lluita contra el terrorisme i en defensa de la constitució. Aquesta posició és un perill en un moment en que el govern, la patronal volen imposar condicions molt més dures als treballadors amb l'excusa del terrorisme (lleis d'excepció). Aquesta posició pot provocar fortes divisions entre els treballadors en un moment en que més que mai cal la unitat. La direcció de la UGT catalana que no va ser capaç d'arribar a acords amb la CONC en la convocatòria de Vaga General per a parar el cop del 23-F, torna, aprofitant el 1er. de Maig, a fer demostració d'ambigüetats no havent arribat encara, a aquestes alçades, a cap acord unitari de convocatòria d'acció. Aquestes actituds dels dos grans sindicats catalans contrasta amb el positiu acord que, per una vegada, han aconseguit les confederacions de CC.OO. i UGT a nivell estatal, i que, malgrat alguns errors, representarà la possibilitat d'incrementar la importància de les mobilitzacions.

Davant aquesta situació a Catalunya, la Lliga Comunista Revolucionària crida a tots els treballadors a participar massivament en les manifestacions que es convoquin de forma unitària, i a formar-hi seguicis de treballadors i treballadores que vulguin fer d'aquest 1er. de Maig una jornada de lluita per:

- **Contra l'atur**, per la prorroga dels 4.000 contractes del FEC, no a l'amenaça d'acomiadament dels 1.600 d'Hispano Olivetti.
- **Contra el colpisme**, depuració de l'exèrcit, càstig als culpables.
- **Per la llibertat**, contra les lleis d'excepció.
- Solidaritat amb el Poble Basc. Fora l'exèrcit d'Euskadi.
- Solidaritat amb El Salvador i Polònia.

23 d'abril de 1981.

Comitè Executiu Nacional de Catalunya
de la Lliga Comunista Revolucionària
(IV Internacional)

